

«και μείζονας οικοδομήσω»

Αναζητείται καινούργια πρόταση ζωής.

Τα σχέδια εφαρμόστηκαν. Γέμισαν οι αποθήκες. Τα αγαθά που υπάρχουν; Θα μείνουν στους αέρηδες και στου ήλιου τις ακτίνες;

Η ζωή μας τώρα δεν είναι τίποτα άλλο, παρά μια ενδιάμεση. Γκρίζα ζώνη.

Το μη χείρον έχει αναχθεί στο ύψος του βελτίστου.

Δεν ξέρουμε πια, αν ο Χριστός κυκλοφορεί στα δρομάκια των πόλεων. Ούτε και μας απασχολεί. Και αν αυτό είναι πραγματικότητα, δεν μας ενδιαφέρει. Αφού σταμάτησε πλέον να είναι συναρπαστικός.

Αγώνες και θυσίες; Ναι. Υπάρχουν. Όχι όμως στων αγώνων τα στάδια. Προσομοιάζουν άλλους οι άνθρωποι σήμερα. Είναι πιο εύκολο να μας οδηγούν τα ινδάλματά μας. Και της καθημερινότητας τα είδωλα.

Η εκρηκτική δύναμη που κάποιες εποχές έστελνε ο Σταυρός, έχει πια ταξινομηθεί ανάμεσα στα κειμήλιά μας.

Περίσσειμα καρδιάς ανθρώπινης δεν συναντάται στις αγορές τις δικές μας.

Η απουσία ανθρώπων είναι ιδιαίτερα έντονη. Οι τελευταίοι κάτοικοι έκλεισαν τις φυλλάδες τους. Και έτράπησαν εις φυγήν. Για πού; Ποιος ξέρει. Κουράστηκαν, φαίνεται, να αναζητούν δροσιά πνευματική. Ικμάδα. Λιποταξία; Ποιος σήμερα κάθεται να προσμετρήσει τέτοια θέματα;

Να μιλήσουμε για μοίρασμα χαράς; Αγάπης; Συμπαράστασης;

Στα μονοπρόσωπα νησάκια που στέκει ο σύγχρονος άνθρωπος, πως θα βλαστήσουν τέτοια άνθη; Εύοσμα;

Ματαιοπονία λοιπόν.

Πώς θα δουν οι άνθρωποι τον κόσμο να αναγεννιέται;

Όλα τα αποθέματα έχουν εξαντληθεί. Έμειναν μόνο τα υλικά. Τίποτε άλλο.

Η ψυχή; Φυτοζωεί άραγε; Παραμένει καταδικασμένη σε αχρηστία.

Κι εμείς; Α, ναι. Νέες αποθήκες.

Θα μπορέσουμε όμως εκεί μέσα να κρύψουμε τη δυστυχία μας;

Κι όταν η ψυχή διψά; Όταν ολόκληρος άνθρωπος θέλει κάτι άλλο; Κάτι πέρα από την ύλη;

Δύναμη ζωής; Που θα βρεθεί; Σε ποια γλώσσα να μιλήσει;

Πολλές οι γλώσσες σήμερα των ανθρώπων. Οι καρδιές τους; Πώς επικοινωνούν;

Σιωπή λοιπόν. Με την αυτοκριτική συνδυασμένη.

Οπισθοχώρηση. Όχι ηττοπάθεια. Για να φύγει ο καρκίνος.

Πριν να είναι τελείως αργά.

Και ο Χριστός ευλογεί.

+ ο π. Γ.